PROGONI VJEŠTICA I HEREZIJA ZLOČIN I KAZNA

Lov na vještice počeo je inkvizicijom i herezom vještičarstva u srednjovjekovnoj Europi

PIŠE: DR. SC. DENNYER VUKELIĆ 07/09/2024, 13:37

Put od magijskih praktičara do kolektivnog pojma vještica i zločina čarobnjaštva i vještičarstva trajao je stoljećima, kroz nadograđenje pravnih promišljanja rimskoga prava i njegovih kasnijih srednjovjekovnih i ranonovojevjekovnih recepcija. Tu je veliku ulogu i malo i crkveno kanonsko pravo.

No, ključne inkvizicije koje su uspostavile odnos kršćanstva kao službene religije u Europi i magijskih koncepata u srednjemu i ranome novom vijeku bile su inkvizicije. Obično ljudi danas pod dojmovima iz opće i popularne kulture vjeruju da je inkvizicija bila samo jedna. Međutim, tome ipak nije tako. Razvoj inkvizicija kao različitih institucija može se pratiti tijekom nekoliko stoljeća i na prostorima nekoliko velikih država. Prije svega, inkvizicije možemo podijeliti na srednjovjekovne i ranonovojevjekovne.

Prizor spaljivanja heretika

Vrste inkvizicije

Srednjovjekovne inkvizicije bile su Biskupska i Papinska inkvizicija. Pod Biskupskom inkvizicijom podrazumijevao se organizirani progon heretika, prije svega katara i valdenza, koji je odobren u sklopu papinske bule *Ad abolendam* od 4. studenoga 1184. godine, kojom je papa Lucije III. u dogovoru s carem Svetoga Rimskog Carstva Fridrikom I. Barbarossom odredio da svaki biskup mora imenovati po jednog svećenika koji će pokrenuti postupak protiv heretika na svome crnernom području.

Kazna ekskomunikacije za sljedbenike i vođe herezа bila je ubitačna. No, ona se počela širiti i na sve one koji bi im na bilo koji način štitili. Stoga je Biskupska inkvizicija vrlo često korištena i u blakšem političkom ukalštenju jer bi osobe optuženne za herezu, iz svih ili ninh razloga, eliskomunikacijom bile lišene društvenog statusa te bi im bila **odlučeta osobna imovina čime bi se obično netko okoristio.**

Pripadnici viših društvenih slojeva mogli su biti oslobođeni polaganjem zakletve, ali pripadnicima nižih slojeva već je bilo teže uvjeriti sudiju u svoju nevinost. Neka univerzalna pravila prema kojima bi se postupalo za procesa progona heretika još nisu bila precizno regulirana zato što su u cijelom postupku velika uloga imali ispitni sudovi. Sjetovni su sudovi raspolagali vlastitim pravilima i zakonima, ovisno o području kojem su pripadali, a koji su bili neujednačeni i skloni dostim promjenama.

Ratovi protiv heretika

Osim biskupskih sudskih postupaka, poletale su se i mnoge veće vjerske-vojne kampanje protiv heretika. Sudjelovanje svjetovnih autoriteta u Biskupskoj inkvizicij utjecalo je na to da se, zbog obveze pismatse da pomognu crkvenim vlastima, u borbi protiv hereze na jugu Francuske pokrenu križarski ratovi protiv katara te je borba protiv krivovjerja ubrzo dobila i političku obilježja.

Kako je, po mišljenju nekolicine rimskih papa, niz različitih hereza u Europi uzeo odvše maha, tako je papa Grgur IX. uspostavio u 13. stoljeću posebne sudos, "inkvizitore (*Inquisitiones*) za heretičku opačinu (lat. *inquisitores haereticae pravitatis*)". Time je nastala druga glavna srednjovjekovna inkvizicija, Papinska.

Papinska inkvizicija stvorena je kao poseban crkveni sud ustanovljen bulom **pape Grgura IX.** *Ille humani generis* 8. veljače 1231. godine zato da se na području Zapadne Crkve iskorijene vjerovanja i običaji koji se protive njezinu kanonu. To je, osim stanovnih ostataka slavenskih, keltskih, germanskih i drugih običaja, vjerovanja i kultova, značilo i borbu protiv svih novih strujanja koja su postojano nastajala nasuprot katoličkoj dogmi. Ovom je bulom istražni postupak oduzet biskupima i povjeren je posebnim istražiteljima iz redova sjetovnog klera, monaških zajednica te novoosnovanih prosjačkih redova franjevaca i dominikanaca. Novi redovi bili su odgovorni izravno papi, a funkcije inkvizitora obavljali bi u bujamia iz kojih nisu potjecali kako bi se spriječila pristranost.

Različite struje unutar crkve

Papa Grgur IX. je time, među ostalim, želio spriječiti javni linč i **lomače u puku bez sudenja,** ali i stvoriti sudi koji će upuititi heretike u tu da su u krivu i ivesti ih na pravi put. Ako bi, pak, oni to odbili, tada bi bili prepušteni sjetovnim vlastima da im se sudi kao heretičnma prema sjetovnom pravu.

Ubrzo nakon toga papa Grgur IX. uspostavio je i dominikanske ogranak Papinske inkvizicije u francuskom gradu Toulouseu za borbu protiv krščanske hereze sljedbi katara i valdenza te je u uskoro poratao broj optuženih za heretične i magijske zločine. Aktivnosti i ulgcaj Papinske inkvizicije obuhvatile su sve sfere života ljudi u Europi toga doba, kako političke tako zakonske, kako običnih ljudi iz puka tako uženjih i onih iz viših slojeva.

Franjevački i dominikanski **inkvizitori,** kao ikrivnjući na pučkoanja, proširili su se Europom radeći pritom temeljite zapisnike, što su nam danas važni povijesni izvori iz kojih možemo **crpiti podatke o različitim slučajevima.**

Metode istrage

Inkvizitorska procedura ispitivanja postoji li herezа u nekome mjestu sastojala se od istraživanja tijekom kojeg se okupljalo građane na javnome mjestu te su se dopuštale prijave po vlastitom nahođenju što se uzimalo u obzir kao okolnotna okolnost. Tijekom kasnijeg sudenja postojala je mogućnost oslobađanja ako su prijave dale osobe čiji je identitet optuženiku bio nepoznat, a za koje bi se utvrdilo tijekom procesa sudenja da su u zavadi s optuženikom ili imaju sklvene motive prema njemu. Papa Grgur IX. smatrao je da je bolje da "krivac bude nekažnjen nego nevini povrijeđen".

Papinskim Deketorm *Ad extirpanda* od 15. sulnnja 1252. godine papa Inocent IV. dopustio je i **primjenu torture** u istražnom postupku precizirajući uvjete njezina korištenja. Kažnjavanje bi obično uključivalo oduzimanje imovine, pokajničko obilježavanje zamotnim znakovima ili žigosanjem, tjelesne kazne, a najteža kazna bila bi smrt spaljivanjem na lomači. Svetonici nisu smjeli izvršavati kazne, to je bilo dopušteno samo sujetovnim vlastima. Svećenicima inkvizitorima je posao prije svega bio prosljeđivanje heretika i vraški ga na pravi put.

Jedan od najpoznatijih dominikanskih papinskih inkvizitora Bernardo Cui (1261. – 1331. g) od 1307. do 1323. godine u Francuskoj donio je ukupno 636 presuda, a od toga ih je 45 završilo kaznjim pogubljenjem pre presudama sujetovnih sudova. Osim toga, bilo je zablježeno i mnogo stoparaba Papinske inkvizicije u sujetovne i političke svrhe, poput sudenja i ukinuća križarskoga vitetkog reda templara 1312. ili pak sudenja Ivani Orleanskoj kao vještici 1430. godine.

Zanimljiv primjer je slučaj voditelja katedre za astrologiju pri Sveučilištu u Bologni Cecca d'Ascolija, koji je 1327. godine zajedno sa svojim kolegama u Firenci spaljen na lomači zbog svojih tvrdnji da je Isus Krist na svijet došao u skladu s uzorjima **astrologije** te da je stijed njegova života bio točno određen njegovim horoskopom koji je sam Cecco sastavuao. Cecco je tako postao prvi europski sveučilišni učenjak kojeg je inkvizicija spalila na lomači zbog heretice.

U 15. stoljeću dogodili su se i prvi masovni **procesi za čarobnjaštvo,** prije svega na područjima današnje Švicarske i Francuske.

Spaljivanje Templara

Prvi takav veliki proces vodio se čak osam godina, od 1428. do 1436. godine, u švicarskom kantonu Valais. U procesima tijekom ovog razdoblja već su prisutni svi glavni elementi kasnijih procesa za demonološki obojane magijske zločine optuženi su bili za ubojstvo, herezu, čarobnjaštvo i ugovor s đavlom, a optuženi su navodno pljačali dareki đavlu koji se pojavljivao u obliku crnog ovna ili medvjeda tražeći da izbjegavaju misu i spovijed. Neki su mučeni do smrti a da nisu priznali, no mnogi su na torturi »priznavali« izazivanje tuče, ljepote, impotencije, nepokodnosti, ubijanja i jedenja djece, vještički let na sijelo mazanjem masti po stolcima na kojima bi letjeli. Također su optuženi da su bili »uhodani kod ljubi si ubijali stoku te da su poznavali napitak za nevidljivost, unistavanje usjeva i vinograda te oduzimanje mlijeka kravama. Povijesni izvori govore o dvije stotine spaljenih na lomači u prve dvije godine procesa, a pretpostavlja se da ih je do kraja bilo više stotina. Zanimljiva je činjenica da su, za razliku od kasnijih europskih masovnih procesa za magijske zločine, tijekom ovih procesa dvije trećine optuženih bili muškarci, a samo trećina žene.

Drugi važan proces vodio se u Arrasu u današnjoj Francuskoj od 1459. do 1460. godine. Kao valdenzi, krščanske sljedbe koja je odstupala od kanona Katoličke Crkve, niz je osoba optuženo za herezu, a neki od njih su optuženi i za čarobnjaštvo, obožavanje vraga i sudjelovanje na vještičjem sjelu. Pet je osoba spaljeno, a jedna se ubila u zatvoru.

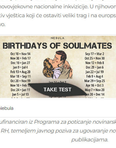

Ono što je ključno u ovom slučaju jest da o njemu postoji sujedočanstvo nekora francuskog Sveučilišta u Bologni Johannesa (Ioanaj Tinctora, koji je 1460. godine napisao djelo *Process protiv valdenske sekte* (franc. *Invectives contre la secte de vaudenis*; lat. *Tractatus contra sectam vaudensium*). To je djelo uključilo na poset zapoulamost **pirućnika za progone magijskih zločina**, koji će svoj zenit doživjeti potkraj 15. i u 16. stoljeću.

Jedan od sudionika procesa protiv valdenza u Arrasu bio je i Nicolas Jacquier (lat. Nicolaus Jacquerius, ? – 1447. g.), francuski dominikanac i inkvizitor, a također i slamonitor te poticatelj borbe protiv čarobnjaštva i vještičarstva. Jacquier je sudjelovao i na velikom Baselskom koncilu od 1431. do 1437. godine te je od 1446. do 1468. godine bio inkvizitor protiv heretika u Češkoj. Jacquier je godine 1458. napisao traktat *Bič protiv heretičkih sjedilica* (lat. *Flagellum haereticorum fascinariorum*), ostavuu prvi put tek 1581. godine.

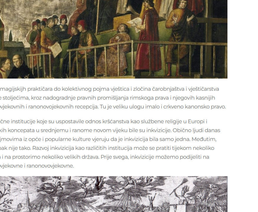

Vještica stoka, prizor lokus

U njemu je očijenio bilo kakvo čarobnjaštvo i vještičarstvo herezom i heretičkim kultom pa stoga opravdava uključivanje inkvizicije u istragu i procesuiranje magijskih zločina. Jaquier je smatrao da stariji crkveni pogledi na vještičju moć u Canon Episcopi nisu točni te da ne stoji ideja da je vještica moć samo prividi koji Đavao stvara. U svojem je traktatu opisao i slučaj sudenja svećeniku koji je držao propovjed u korist Canona smatrajući da je vještičarstvo lurija, što je pod torturom povukao.

Slabiljenjem papinskog autoriteta srednjom 15. stoljeća postupno se gasio rad Biskupske i Papinske inkvizicije, a sve je izražnije bilo uplitanje svjetovnih vlasti u process, na temelju čega nastaju ranonovojevjekovne nacionalne inkvizicije. U njihovom okriju nastaju i najvažniji priručnici za borbu protiv vještica koji će ostaviti veliki trag i na europsko te posljedično hrvatsko zakonodavstvo.

Članak je sufinancirani iz Programa za poticanje novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije (ER), temeljem javnog poziva za ugovaranje novinarskih radova u elektroničkim publikacijama.

AEM AGENCIJA ZA ELEKTRONIČKE MEDIJE